

Publicerad 2010-01-20 13:44 av Sikska

till min mormor (inte för att hon kommer läsa)

En gång var du vacker

Solen sjönk bakom kullarna medan du suckade. Du kände dig sorgsen för att ännu en dag hade gått och du inte fått nått gjort.

Du hade inte börjat på din roman. Du hade inte klipp gräset. Du hade inte hoppat fallskärm och du hade inte dansat till Dancing Queen. Men du har åtminstone ångrat dig...

Du gör faktiskt ingenting annat än att ångra dig. För alla saker du aldrig fått gjort och alla saker som inte betydde något.

Du ångrar att din ungdom försvann. Du ångrar att du är skiljd. Du ångrar att du färgade håret. Du ångrar alla dina klädköp, NÅGONSIN. Du ångrar dig, du ångrar dig. Snart ångrar du nog att du ens blev född.

Du klagar. Gnäller. Skäller. Suckar och gråter... Det fanns så mycket du ville göra och så mycket tid! Men nu känner du hur väggarna börjar krympa, allt verkar så litet. Så otillräckligt.

Allt du någonsin gör är att gnälla att du inte gör något. Det fanns en vacker solnedgång framför dig. En perfekt solnedgång som endast kan bli överträffad av morgondagen. Men du såg den inte... Du såg dina händer som började se lite rynkiga ut.

Allt negativt som finns i ditt liv förstörar du upp. Bokstavligen höna av en fjäder... eller i ditt fall. En hönsgård av en fjäder.

Vad hände med dig? Var finns den skrattande flicka jag vet finns inom dig? Vart finns den flicka som kunde skratta åt allt och gråta över så lite som möjligt? Var finns du?

Vem är den kvinna som sitter framför mig? Vem är hon som gnäller om hur fel hennes liv har blivit? Vem är hon som gör allt för att stöta bort oss?

Du brukade vara vacker! Du brukade vara glad! Du brukade vara Du! Och jag saknar dig...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sikska med Poeter.se id #19803 innehar upphovsrätten